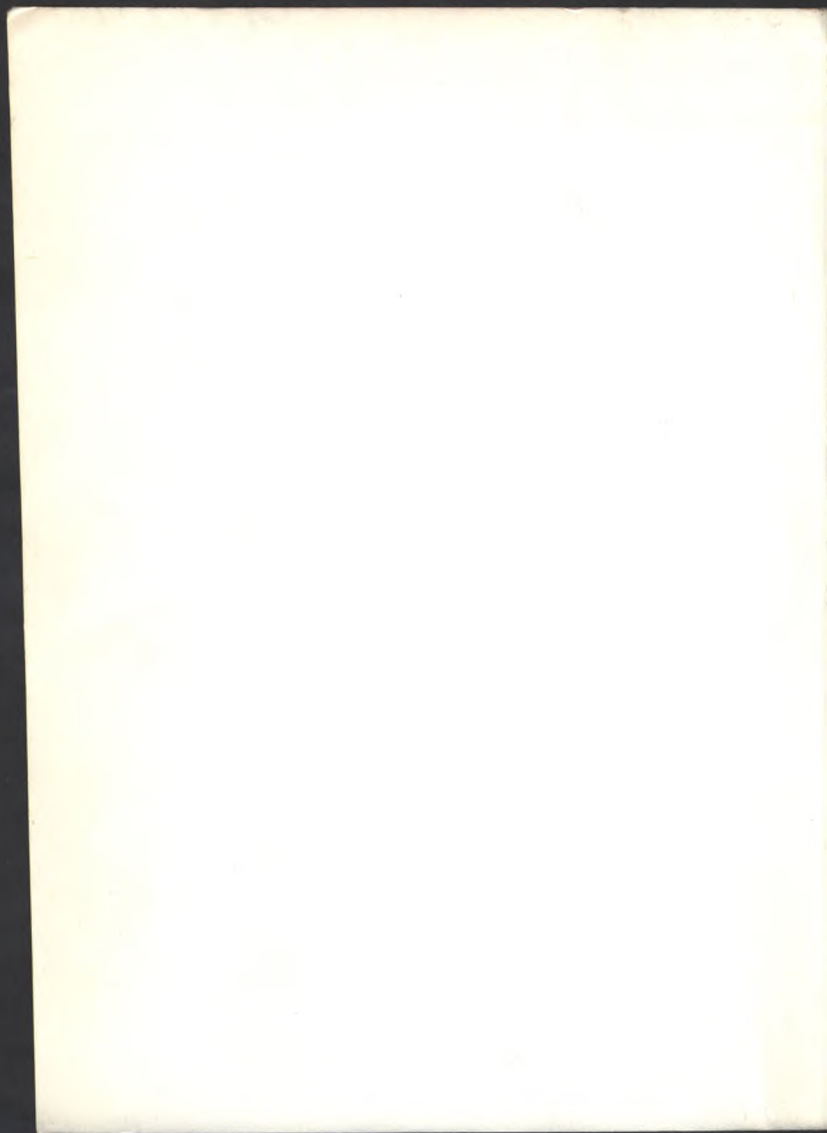

11244

165.

11244

10
FILLÉR
REGENYEK

bc

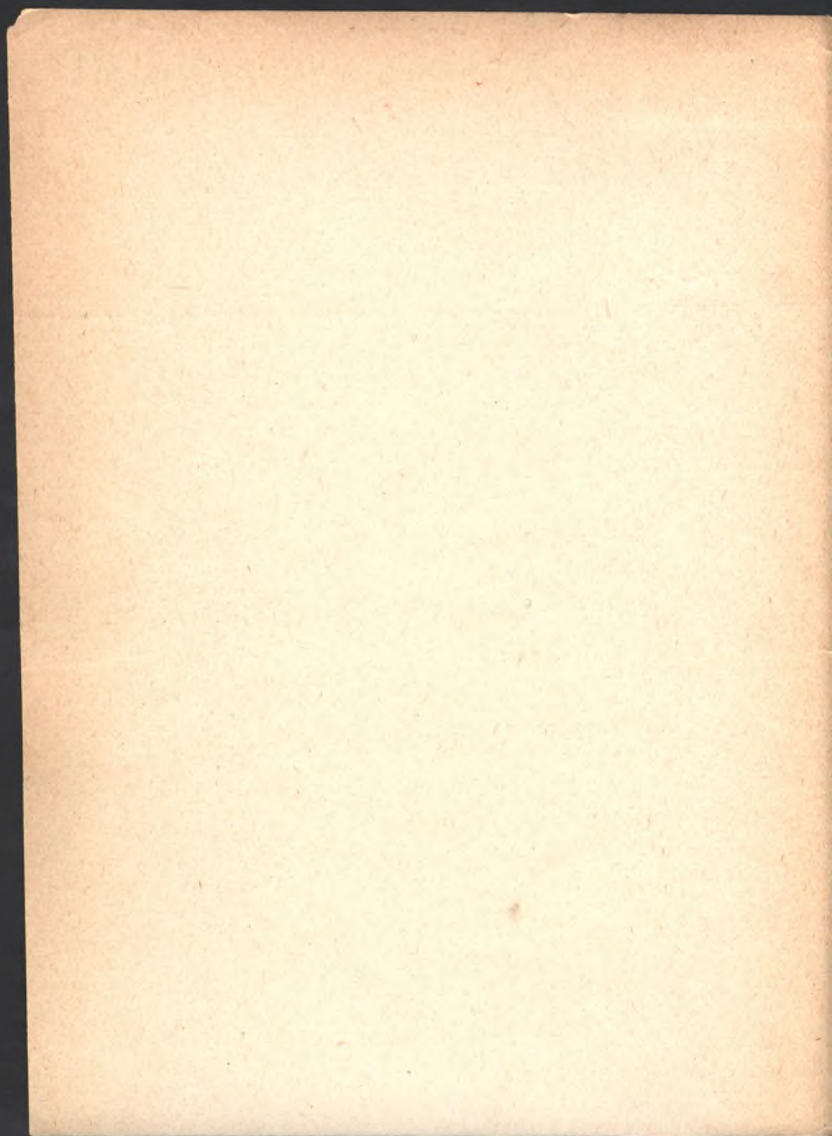
11244
Gosztonyi Ádám

NÁSZ

A SING-SINGBEN

165

NÁSZ A SING-SINGBEN

REGÉNY

RTA

GOSZTONYI ADÁM

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

le

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A címlapot Lengyel Lajos készítette.

Foto: Fox.

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén
küldünk vissza.

Hungária Nyomda R. T., Budapest.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

I.

Egy lány ült a tengerparton. Formás alakja volt, vörös haja és kék szeme. Lágy, fehér bőre villogott a napon. A kezét bele-süllyesztette a homokba, amely szikrázva égett a napsugárban.

Előtte az Atlanti-óceán habjai nyaldosták fáradhatatlan ostrommal a partot. Távolabb színes ernyők voltak kifeszítve, alattuk fürdőzők pihentek és sárga szemüvegeken keresztül bámultak a víz, a napsugár, a csillogó homok és az izzó tengerparti nyár világosságába.

A lány háta mögött, a part hosszúságában fából készült, hídszerű, hosszú fasétányon — a Boardwalkon — Atlantic City nyaralói sétáltak. A korláthoz támaszkodva nézték a fürdőzőket vagy a néger szolgákkal tolatták magukat a nádból font, kerekese székekben. A Boardwalk másik szélét üzletek, mutatványos bódék, éttermek, fagyalt- és cukrász-szalonok, mozik szegélyezték. Távolabb a hotelek négy-szögletes tömbjei rajzolódtak a kék égre, fölöt-

tük mint egy uralkodó nyújtózkodott a magasba a tizennyolcemeletes Braker-hotel.

— Yetta — hallatszott egy hang a lány háta mögött.

A lány hátrafordult és felállt. Egy széles-vállú, középtermetű, kopasz ember tartott feléje a homokban. Fehér nadrág volt rajta, amelyet sárga szíj szorított nem éppen karcsú derekához.

— Mi az, Joe? — kérdezte a lány.

— Beszélni akarok veled, Yetta.

A lány a homokot igyekezett lesöpörni ujjai hegyével a fürdőtrikójáról.

— Miről van szó?

A férfi megtörölte izzadó homlokát és hunyorgott a napsugárban.

— Nem akarom, hogy sokat együtt lássanak — mondta halkan — a Brakerben lakom. Öltözz fel később és gyere fel hozzám. A 618-as szobában vagyok...

Azzal megfordult és visszafelé indult a homokba. A lány utána nézett egy percig, aztán ő is megfordult, beszaladt a vízbe és karcsú testét rádobta egy feléje rohanó feliértarajú hullámra...

A pieren, a víz fölé épített vendéglő terraszán lámpionok remegtek és erotikus ritmusú jazz szállt halkan a terraszcölöpeit nyaldosó víz felett. A táncolók kavargó tömege mint

egyetlen hatalmas test vonaglott ebben a fülledt, forró atmoszférában.

A Boardwalkon vakító villanyárban úsztak az üzletek, mutatványos helyiségek és mozik bejáratai. Távol a tengeren egy hadihajó vakító fényszórója hasított be az ég sötétjébe, ahogy inkább mutatványként, mint komoly szükségből repülőgépek után kutatót a fekete égbolton...

A Braker Hotelben, a 618-as szobában, Yetta és Joe beszélgetett. Yetta a diványon ült könnyű nyári csipkeruhában és egy Chesterfield-cigarettára igyekezett rágyújtani az asztali öngyújtóval.

Joe kövér szivart szívott. A szivar végét egészen laposra rágta, ahogy általában az amerikaiak szokták.

— Yetta — szólalt meg végre Joe — akarsz pénzt keresni?

A lány felszította cigarettáját.

— Attól függ, hogyan?

Joe nem felelt rögtön, hanem végignézett a lányon. Szemében mintha vágy és szenvedély gyúlt volna fel, ahogy a lányra nézett. Joe Torogrosso olasz származású volt és apró, fekete szemei egyrészt ravaszságot, másrészt gyorsan fellobbanó, viharos temperamentumot árultak el. Köpcös, de erős termete, energikus mozdulatai azt mutatták, hogy nincsenek gátlásai, ha az életben meg akar valamit szerezni.

Kétes üzletei voltak, néha tele volt pénzzel s ilyenkor két kézzel szórta. Máskor nem volt egy pennyje sem. Volt idő, amikor kábítószerrel kereskedett, orgazdasággal foglalkozott, sőt vakmerőbb vállalkozástól sem riadt vissza. Gangster volt, de nem tartozott egy ganghez sem, hanem önmagának dolgozott. Az alvilág szabad farkasa volt. A törvény elé is került néha, de arról senki sem tudott, hogy valaha elítélték volna.

Joe tavaly ismerkedett meg Yettával. A lány itt élt Atlantic Cityben, itt is született s a helyi szépségversenyen díjat nyert. Később Joenak egy barátja, egy színész, behálózta a lányt, telebeszélte a fejét, hogy a Broadwayra viszi s nagy nőt csinál belőle. Yetta fülig szerelmes lett a színészbe. A színész azonban a nyár végén eltűnt és Yetta ottmaradt...

— Yetta — mondta Joe és a tekintete lesiklott a lány arcáról keresztberakott formás lábaira — te szép lány vagy...

Yetta felbiggyesztette a száját.

— Ha arra gondolsz, hogy barátnőd legyek... pedig nagy szükségem van pénzre, mióta elköltöztem hazulról, ne is folytasd. A barátod, a színész is csirkefogó volt. Elegem van a fajtátokból...

Joe félig lehúnyta a szemét. A láng, ami az előbb lobbant fel benne, mintha hirtelen zsarátnokká hamvadt volna. Édeskés, megnyugtató hangon szólt:

— Dehogy is akarom, hogy a barátnőm

légy, Yetta... Másról van szó! Kitaláltam egy új racketet... sok pénz van benne...

Yettának nem kellett magyarázni, hogy mi az racket? Az a társaság, amibe az utolsó évben került, megtanította sok mindenfélére. Tudta, hogy a racket olyan törvénytelen pénzszerzési módot jelent, amelyet kevés kockázattal, a rajta csípés közvetlen veszélye nélkül lehet üzni és sokat hoz a konyhára.

— Halljuk — mondta Yetta szárazon.

— A terv igazán egyszerű — kezdte Joe. — Te szép lány vagy, Yetta, mint az előbb mondtam s ez nagy szerepet játszik az ügyben. Rendes lány vagy, itt születted a városban, szépségszavakat nyertél és semmiféle összeköttetést nem bizonyíthatnak rád. Az, hogy tavaly jóba voltál azzal a színésszel, teljesen magánügy, ami nem tartozik a nyilvánosságra.

— Gyerünk, gyerünk — türelmetlenkedett a lány — beszélj világosan, nem értem...

— Pedig igen egyszerű! Sokszor megtörténik, hogy férfiak meg akarnak ismerkedni veled a strandon?

Yetta szótlannul bólintott.

— Well, ezentúl bizonyos esetekben elfogadod az ismeretséget.

— Mi az a bizonyos eset?

— Ha az illető házasember. Ezt könnyen meg fogod tudni állapítani bizonyos jelekből. Az illető úriember fel fogja ajánlani, hogy este menjetek táncolni, vagy a színházba, utána pe-

Álg majd kedved támad autózni. Valószínű azonban, hogy nem is neked kell kérni, hogy vigyen ki valahová autón a természet ölébe, hanem ő maga fogja ezt ajánlani. A Shore Roadon túl gyönyörű helyek vannak, ahol a szerelmesek leállítják az autót az út mellett, hogy csókolózzanak, vagy — mondjuk — a holdat nézzék. Neked azonban erre nem is jut idő, mert amint a kocsí leáll, ott termek én. Persze, revolverrel...

— Ez rablás — mondta Yetta halkan.

— Ne félj semmit — mondta Joe, apró szemével pislogva — nem lesz szükség rá, hogy a revolvért használjam. Te mindenesetre rögtön elájulsz s ezzel mentesíted magad minden gyanu alól. Esetleg később segítségért is kiáltasz. Az illető úriember azonban előbb szépen át fogja adni a pénzét és értéktárgyait. Nem is fog a rendőrségre menni, mert házasember és nem akarja, hogy a felesége tudomására jusson az eset. Szépen visszavisz téged a kocsiján s még ő fog kérni, hogy ne szellőztesd a kellemetlen kalandot. Hogy tetszik?

Yetta maga elé nézett, aztán megrázta a fejét.

— Nem megyek bele.

— Miért? — mondta Joe — könnyű kereset, semmi veszély. Ki bizonyíthat rád valamit? Két-tőnkön kívül senki sem fogja tudni, hogy őszeszeköttetésben állunk. Nem is fogunk érintkezni, csak nyilvános telefonállomásról beszélünk egymással néha és a hét bizonyos napján véletle-

nül egymás mellé kerülünk valamelyik moztanban. Ezt is csak azért, hogy a sötétben a kezembe csúsztassam a pénzt. Kapsz huszonöt százalékot.

— Huszonöt százalékot? — kérdezte Yetta kissé gúnyos nevetéssel.

— Harmincat — mondta Joe Torogrosso gyorsan — és tudod mit? Van egy jó ötletem. Adok neked minden alkalommal száz dollárt, amit magaddal viszel s amit — a gentleman pénzével együtt — természetesen elveszek tőled.

Jóízűen felnevetett.

— Ez csak nem rablás, hiszen mindössze a magam pénzét veszem vissza.

— És mi értelme van ennek?

— Részint az, hogy még jobban mentesít minden gyanútól, másrészt pedig a köztisztletben álló házasember meg fogja fizetni neked a károdát, csak hogy ne menj a rendőrségre és ne kerüljön nyilvánosságra az eset. Tehát, akár mennyit is hoz egy-egy ilyen üzlet, száz dollár biztos. Ez a tied lesz egészen. Ez a száz dollár a te külön mellékkereseted lesz. Így már jobban hangzik az üzlet, úgy-e, Yetta?

A lány nem felelt mindjárt. Elfojtotta a cigarettáját a hamutartóban és maga elé nézett. Gondolkozva mondta:

— Egy új ruhát szeretnék csináltatni...

Joe Torogrosso felállt.

— Ha egyszer megpróbálsz, Yetta, meglátod,

hogy milyen egyszerűen megy a dolog. Könyvnyű, jó kereset... Pszichológia és emberismeret dolga az egész...

2.

Joe Torogrosso a Braker halljában elegánsan, karjára vetett felöltővel kilépett a liftből. Szobája kulcsát átadta a nappali hivatalnoknak és hanyagul mondta:

— Ha keresnek, Newyorkba mentem.

— Soká lesz oda, Mr. Torogrosso? — kérdezte a szálló hivatalnoka.

— Csak egy-két napig. — felelte Joe — néhány elintézni való dolgom van, aztán visszatérek. Nagyon jól érzem magam itt Atlantic Cityben.

A hivatalnok nyájasan mosolygott, mintha a bók neki szólt volna. Mintha az ő érdeme volna, hogy Mr. Torogrosso jól érzi magát a tengerparton. Pedig Joe magában azt gondolta:

— Ideköt az üzletem...

Csakhogyz ezt nem mondta ki. Diszkrét ember volt és gondosan került minden olyan megjegyzést, mely üzleti titkaira világot vethetett volna. A hotelszámláját kifizette, új ruhákat csináltatott s általában úgy viselkedett, mint egy jó módú gentleman. Ha a foglalkozására vonatkozólag kérdezték, szerényen azt mondta:

— Vállalkozó...

Ami igaz is volt. A Yettával közösen indított vállalkozás sikeresen indult. Eddig már három esetet bonyolítottak le könnyen és minden baj nélkül. Az üzlet eddig kétezerhatszáz dollárt jövedelmezett Joenak, aki ebből ezerötyszáz dollárért rögtön egy újtípusú autót vett.

Ezen ment fel most Newyorkba. Odaült a kormánykerék mellé és az autó nesztelen suhánással repült vele a széles cementországúton.

Háromórai hajtás után a Fifth avenue mellett, a 40-ik utcában, megállt egy irodaépület előtt. Felment a liften a tizenhatodik emeletre és bement egy irodába, amelynek ajtaján a tábla azt mutatta, hogy az Henry Vannister ügyvéd irodája.

Az előszobában csinos, barna lány fogadta. Egyszerű teremtés volt, sem szép, sem csúnya, csak élénken ragyogó sötét szemei adtak érdekességet arcának.

— Hogy van, Miss Shirley? — kérdezte Torogrosso bizalmasan és zsíros arcán kedveskedő mosoly jelent meg.

Shirley, az ügyvéd titkárnője, habozva nézett Joera, mintha kutatna emlékezetében, hogy honnan ismeri? Aztán eszébe jutott.

— Oh, Mr. Torogrosso... alig ismertem meg...

— Utoljára a vádlottak padján láttam.

— Igen. Most már emlékszem...

Miss Shirley ugyanis elkísérte főnökét a tárgyalásokra is, ott ült mellette az ügyvédek szá-

mára fenntartott helyen, az iratokkal s a jegyzetekkel.

— Rögtön bejelentem Mr. Vannisternek, hogy itt van...

— Nem olyan sürgős — felelte Joe és megrögtön elvigyorodott — szívesen beszélek én magával is...

Mohón nézte a lányt, úgy, hogy az szinte elpirosodott belé. Nem a szégyenkezéstől, hanem a méltatlankodástól. Komoly lány volt, aki a hivatásának élt és rajongó szorgalommal szolgált a főnökét. A kliensekkel is udvarias volt, de csak annyira, amennyire ezt állása megkövetelte.

— Rögtön, kikeresem az aktáit — mondta Joenak.

— Ne fáradjon — nevetett Joe — az ügy be van fejezve. Hiszen emlékezhetik rá. Fölmentettek. Sajnos, akkoriban nem tudtam fizetni a gazdájának, most azonban elhoztam a pénzt...

— Pénzt hozott? — kiáltott fel élénken Shirley — akkor mégis csak rögtön jelentem Mr. Vannisternek...

Bement a másik szobába és nemsokára ki is jött, kitárva az ajtót.

— Tessék befáradni, Mr. Vannister várja...

Joe bement az ügyvédhez.

Henry Vannister hátradülve ült egy forgatható karosszékekben az íróasztala előtt. Hosszú, nyurga ember volt az ügyvéd s bár harmincötéves elmúlt, arca szinte gyermekesnek látszott. Tiszta, borotvált arcában világos szemek csillogtak s

amikor nevetett, erős, fehér fogsora kiragyogott ajkai közül. Ha nem vegyültek volna ősz szálak a hajába, húsz évesnek lehetett volna tartani...

— Elhoztam a pénzt, amivel tartoztam — mondta Torogrosso és letett az asztalra háromszáz dollárt.

Henry Vannister szó nélkül megszámolta, aztán besüllyesztette az íróasztala fiókjába, majd várakozva nézett Joe arcába.

— Nagyszerűen védett Mr. Vannister — mondta Joe — nem is mertem hinni, hogy felmentenek. Más ügyvéd nem tudta volna megcsinálni. Ha legközelebb lesz ügyem, megint önhez fogok jönni...

— Ha legközelebb ilyen ügye lesz — mondta lassan és hidegen Mr. Vannister — más ügyvédhez fog menni...

Joe meglepetve nézett az ügyvédre.

— De hiszen megfizettem...

— Nem arról van szó, — felelte Mr. Vannister — hanem arról, hogy hazudott. Én azért védtem magát, mert meg voltam győződve magam is az ártatlanságáról. Maga nem volt bizalommal irántam, hazudott, becsapott engem is. Csak a tárgyalás után bökte ki előttem, hogy igenis, megérdemelt volna legalább egy évet. Úgy éreztem magam, mintha magam is bűnös lennék, legalább is azzal a tudattal mentem el, hogy becsaptam a bíróságot. Már akkor elhatároztam, hogy nem védem magát többé. Van elég ügyvéd Newyorkban, aki gangstereket véd.

— Azok nagyon drágák — mondta Joe anélkül, hogy megsértődött volna, — nekem ilyen ügyvéd kellett, mint maga. Aki nem nyúzza agyon az embert, de fiatal és lelkes...

Henry Vannister felállt, mint aki be akarja fejezni a beszélgetést. Joe Torogrosso arcán torz nevetés rándult végig.

— Persze, ha maga csak ártatlanokat akar védeni... az más! Félek, hogy kevés kliense fog akadni...

Henry Vannister az ajtóhoz ment, felnyitotta és energikusan szólt:

— Good bye!

— Good bye! — felelte Joe dühösen és fejébe csapta a kalapját. Most már piros volt a méregtől, nem nézett Miss Shirleyre sem, hanem döngő léptekkel sietett az előszobán keresztül és úgy becsapta maga mögött az ajtót, hogy Lincoln képe rezegni kezdett a falon.

Shirley riadtan lépett a főnökéhez.

— Mi az? Mi történt?

— Kidobtam — felelte Henry Vannister egyszerűen — az ügyvéd hivatása nem az, hogy kijátssza az igazságszolgáltatást, hanem az, hogy megvédje az ártatlanokat az esetleges igazságtalanságok ellen. Ez a gazember becsapott, hazudott nekem...

— De pontosan fizetett — felelt Shirley józanul — ön sose mond mást a tárgyaláson, csak a teljes, tiszta, maradéktalan igazságot?...

— Az más — felelte Henry Vannister és hát-

rasimította előre hullt haját, — ha meg vagyok győződve valakinek az ártatlanságáról, akkor hajlandó vagyok hazudni is, hogy az igazságot megmentsem...

Shirley rajongó pillantással nézett az ügyvédre. A szeméből több, mint csodálat — szerelem — sugárzott.

— Ön javíthatatlan ideálista Mr. Vannister — mondta csendesen, — azt hiszem, az utolsó ideálista Newyorkban...

— Köszönöm — felelte elmosolyodva Vannister — ezért meg fogom egyszer csókolni, Shirley, ha lesz rá időm. De most sietnem kell haza a feleségemhez... Vizontlátásra.

Kezébe kapta a kalapját és elsietett.

Shirley hosszan nézett utána, aztán csendesen sóhajtott. Letakarta az írógépet, levette a fogasról a kabátját, feltette a kalapját, aztán a tükör elé állt és megtörölte a szemét, mert úgy érezte, hogy nedves.

— Ha lesz rá ideje... — suttogetta csendesen maga elé.

3.

Henny Vannisternek félórájába került, míg kis autójával keresztüljutott a Williamsburgh-hídon és elérkezett a brooklyni családi házhoz. Behajtott a autót a garázsba és közben háromszor

megnyomta az autó kűrjét. Ez volt a jel, amiről Marion megtudta, hogy férje hazaérkezett.

— Halló drágám — mondta Mr. Vannister megcsókolva a feleségét, aki selyempongyolában jött ki eléje az előszobába.

— Hallo Henry — mondta a felesége — egy fehér arcú, karcsú szőkeség, — megint összepiszkítottad a ruhád? Biztosan megint magad javítottad az autót... Hányszor mondtam...

— Oh csak a karburatort tisztítottam ki. Nem mehetek be ilyen csekélységgel a garázsba. Tom még nem volt itt?

— Tessék! Az első szava Tom, ahogy hazajön! — zsörtölődött az asszonyka, aki mindig talált valamit, amiért szemrehányást tehetett a férjének. — Nem, Tom barátod még nem volt itt...

— Csak azért kérdezem, mert tegnap se volt itt.

— Hát aztán? Remélem, egy-két napig el tudsz még lenni a barátod nélkül...

Beértek a szalonba. Henry Vannister megveregette az asszonyka arcát.

— Úgy teszel drágám, mintha haragudnál Tomra. Pedig te is kedveled. Tudod, hogy nekem sincs senkim, csak ti vagytok. Tom gyerekkori barátom, aki az ifjúságot jelenti a számomra, együtt nőttem fel vele...

— Jó, jó — felelte a szőke asszonyka — mindezt már százszor hallottam...

Ezzel Marion kilibbent a konyhába. Henry

mosolyogva nézett utána. Valóban úgy volt, ahogy a feleségének mondta: mióta az anyja meghalt, a feleségén kívül csak Tom állt közel a szívéhez.

Tom iránt való barátságába sok minden belejátszott. Tom árva fiú volt s valamivel fiatalabb volt Henrynél. Henry megvédte Tomot az erősebb fiúk ellen, akik meg akarták verni. Tanulmányaiban is segített neki. Így aztán később Henry valósággal felelősnek kezdte magát érezni Tom sorsáért. Állásba segítette Tomot, aki szinte természetesnek találta ezt a segítséget. De megfizetett érte vidámsággal és jókedvvel, ami ellensúlyozta Henry komolyságát. Ha Tom belépett a házba, akkor egyszerre vidámabb lett az egész ház. Tom tréfás, mulattató és szórakoztató volt...

— Kész a vacsora — jött be Marion a szobába.

Ebben a pillanatban csöngettek.

— Na látod, már itt van Tom is — mondta Mrs. Vannister.

Valóban Tom érkezett meg. De most nem volt vidám. Vacsora alatt nem tréfált, komoly maradt és arca halvány volt. Henry észrevette.

— Mi az Tom, valami baj van? Miért nem jöttél el tegnap?

— Nem jöhöttem — felelte csendesen Tom —, mert egész nap a rendőrségen voltam. Fogva tartottak.

— Micsoda? — ugrott fel Henry a székeről — hát mi történt? Mondd el már!

Tom erre elmondta, hogy a bankban, ahol dolgozik, nagy izgalom van, mert kirabolták a pánccélkamrát. A bank vezetősége árulást emleget s a detektívek is azon a véleményen vannak, hogy a banditák semmiesetre sem tudtak volna bejutni a pánccélkamrába valamelyik belső ember segítségével nélkül. A pincében levő pánccélkamra ajtaja mögött óra van, amelyet beigazítanak az esti záráskor másnap reggel kilencre s addig az ajtót semmiféleképpen nem lehet kinyitni. Ezt az órát szerdán este maga Tom igazította be másnap reggelre. Esie tizenegykor azonban az óra mégis nyitva találta a safe ajtaját. Odament, mire három alak rohant ki a sötétben. Rálöttek az órra és elmenekültek. A pánccélkamrában nem sok kárt tettek, csak egy fiókot vágtak ki lángvágóval, ahonnan néhány ezer dollárt vittek el. A lényeg az, hogy miként juthattak be a pánccélkamrába? Az órát, amelynek másnap reggeli kilencre kellett volna beállítva lenni, úgy találták, hogy éjjel tizenegyre volt beigazítva. Ekkor történt a rablás. Tom esküszik, hogy ő maga állította be az órát másnap reggel kilencre. Nem történhetett más, minthogy azalatt az idő alatt, ami az óra beigazítása és a zárás közben eltelt, valaki visszaigazította. De a rendőrség nem hisz neki. A bankban mindössze négyen vannak, akik a pánccélkamra ajtajának a szerkezetét ismerik. Ezek közül az egyik maga

az igazgató, aki különben is szabadságon van. A másik kettő tökéletes alibit igazolt. A gyanu most azért nehezedik teljes súllyal Tomra, mert ő az egyetlen, aki nem tudja tanukkal igazolni, hol volt, mit csinált a rablás idején, este tizenegy órakor.

— Hát hol voltál? — kérdezte Henry.

— Otthon, — felelte Tom és megtörölte a homlokát, amin izzadtságcseppek jelentek meg, mialatt elmondta a történetet.

— Hiszen akkor a háziasszonyod igazolni tudja, hogy egész este otthon voltál.

— De nem voltam egész este otthon, — felelte Tom és újra megtörölte a homlokát. — Tíz órakor kimentem kicsit az utcára sétálni, aztán visszajöttem. A háziasszonyom látta, amikor elmentem, de nem látta, amikor félóra múlva visszajöttem, mert azt gondoltam, már lepihent, nagyon csendesen nyitottam ki kulccsal a ház ajtaját. Ez a pár perces séta teszi szörnyűvé a helyzetet...

Henry fölállt, megfogta Tom vállát és a szeme közé nézett.

— Tom, most beszélj őszintén! Mondd meg nekem, mit tudsz a dologról?

— Csak annyit, amennyit elmondtam. Fogalmam sincs róla, ki igazíthatta vissza az órát és hogyan követték el a rablást? Esküszöm neked Henry, hogy ártatlan vagyok!

— Hiszek neked, — mondta Henry — és meg

foglak menteni. Még nem tudom, hogyan, de meg foglak menteni. Sajnos, a helyzet igen nehéz. Nem segít más, csak egy jó alibi. Azt nem tudod igazolni, hogy otthon voltál, tehát egy szavahihető tanúnak kell igazolni, hogy valahol másutt látott. Ez ugyan hazugság lesz, de te ártatlan vagy és ha hazudni kell azért, hogy egy ártatlant megmentünk, akkor hazudunk...

Önmagában beszélt. Se Tom, se Marion nem szólt bele. Mindketten hallgatva, sápadtan és feszült figyelemmel ültek az asztalnál. A szőke aszszonyka arca is sápadt volt már és tekintete olyan nyugtalanul repkedett Tom körül, mint egy riadt madár.

— Lássuk csak, — folytatta Henry fel és alá járva — mi volna, ha én magam igazolnálak? Én szerdán este kilenctől egészen féltizenkettőig a Western Petroleum Company igazgatósági konferenciáján tárgyaltam az igazgatókkal, mint a társaság ügyvédje. Ha azt állítom, hogy előbb, vagy utóbb láttalak, az nem ér sokat, mert te közben elkövethetted, amivel vádolnak. Azt pedig nem mondhatom, hogy tíz órától féltizenkettőig velem voltál az igazgatói tárgyaláson, mert megcáfolhatnak. Tehát ez nem megy. Mást kell kitalálni! Hopp, várjunk csak! Mi lenne, ha elővennénk azt a jó, öreg romantikus trükköt és azt vallanád, hogy nőnél voltál? Egy férjes nőnél, akinek a nevét nem árulhatod el...

Tom keserűen felkacagott.

— Nem hinnék el a mesét. Legfeljebb köve-

telnék, hogy áruljam el a nő nevét. Ha nem mondom meg, elítélnék.

— Hát meg fogod mondani, — felelte Henry — ez egyszerű!

Tom és Marion megkövülten néztek Henryre, mintha megbolondult volna. De Henry most már nyugodt és biztos hangon mondta:

— Eljutottunk oda, hogy kell egy női személy, aki megment. Az is világos, hogy a nőnek, aki ezt az áldozatot hozza, teljesen megbízhatónak kell lenni. Minthogy nincs a körünkben más ilyen megbízható nő, mint Marion, tehát ő fog megmenteni.

A szőke asszony felpattant a székről.

— Henry! ...

— De hát hogy gondolod ezt? — dadogta Tom.

— Ez örültség, — lihegte Marion, — a botrány...

— Nem lesz botrány, — mondta Henry nyugodtan. — Gyerekek legyetek okosak. Ha Tom egy ideig kifart amellest, hogy egy férjes nőnél volt, de nem árulhatja el a nevét, aztán Marion titokban jelentkezik a rendőrségen és elmondja, hogy Tom ott volt nála azalatt az idő alatt a házban...

Marion felnyögött.

— Henry! Ezt nem is hallgatom...

— De csak hallgasd meg. Azt fogod mondani, hogy nem volt köztetek semmi, nem történt

semmi, csak Tom nem akart téged kompromitálni és ezért hallgatott...

— Éjjel tizenegykor... a férjem távollétében... Ki hiszi el, hogy nem történt semmi?

— Ha nem hiszik el, annál inkább diszkréten fogja kezelni a rendőrség. Előkelő ügyvéd felesége! A romantika is hatni fog rájuk! Semmiestre se fogják nyilvánosságra hozni. Senki se fogja a rendőrségen kívül tudni, csak én, a férj. Én pedig tudom, hogy ártatlan vagy. És Tom is ártatlan! Az egyik ártatlan hazugsága megmenti a másik ártatlan igazságát. Sajnos, az igazság nem mindig egyszerű és néha igazán bonyolult úton kell keresni.

Tom és Marion habozva állott egymással szemben. Henry odalépett közéjük és két oldalról magához ölelte őket.

— Ti álltok legközelebb hozzám az életben. Azért vagyunk itt, hogy segítsük egymást. Meghozod ezt az áldozatot ezért a bajba jutott fiúért, Marion?

Mrs Vannister csendesen végighuzta kezét a homlokán, aztán bólintott.

— Akkor rendben van! — kiáltotta Henry. — Tom meg van mentve. Máskor pedig vigyázz fiú, hogy ne keveredj ilyen komplikációkba. Állíts tanut mindig, ha sétálni mégy...

Henry felnevetett, úgy hogy fehér fogsora ki-villant.

— Most már ne is beszéljünk többet a dolog-

ról, el van intézve. Hallgassuk kissé a rádiót. Ma este Toscanini vezényli a newyorki filharmonikusokat...

— A rádió elromlott, — szólt közbe Marion — a szél letépte délután az antennát...

— Semmi, — legyintett Henry — rögtön megigazítom...

— Persze, azt is magadnak kell csinálni, — mondta Marion, aki, ahogy normálisra fordult a beszédtema, rögtön visszaesett a zsörtölődő hangnembe — fel kell menned a padlásra, hogy bepíszkítsd magad...

— Sajnálom, az antennához nem nyúlhat senki más, csak én, — mondta Henry büszkén — a rádió az én hatáskörömbe tartozik. Pár perc az egész.....

És Henry már sietett is a padlásra.

Mikor kilépett a szobából, Tom és Marion némán nézett egymásra egy percre. Aztán Marion halkán megszólalt.

— Azt hittem, megfagy a vérem, mikor elkezdte — mondta megkönnyebbült sóhajjal.

— Én is azt hittem először, hogy sejt valamit — lélegzett fel Tom — hogy talán megtudta... hogy itt voltam nálad szerdán este...

— Csitt, ne olyan hangosan — suttogta Marion és lágy ajkát rátapasztotta Tom ajkára — a fontos, hogy meg vagy mentve Tom... életem... és még hazudni se kell érted... csak az igazat..

Henry behajtotta kocsiját a garázsba és vidáman szólaltatta meg háromszor az autódudát.

Marion kijött elébe.

— Halló Henry. Mi ujság?

— Tom telefonált.

— Igen? — mondta közönyös arccal Marion — mi van vele?

— Nemcsak, hogy végleg tisztázták a gyanu alól, de fizetésemelést is kapott. Azonkívül négynapi szabadságot! Atlantic Citybe fog menni...

— Szép — mondta Marion, — de terád is ráférne egy kis pihenés.

— Rendben van — felelte Henry — mi is elmehetünk nyaralni. Hová szeretnél menni?

— Legszívesebben a hegyek közé mennék, az Addirondackba. Vagy legalább a Catskill-hegyekbe.

— Hm — mondta Henry — tudod, hogy a hegyek nem sok örömet nyújtanak nekem. Nekem víz kell. Én jobb szeretnék a tengerpartra menni...

— Persze — zsörtölődött Marion — azt akarod mondani, hogy mi is Atlantic Citybe menjünk, mert ott lesz Tom is...

— Kérlek Marion, ha a hegyek közé akarsz menni...

— Nem, nem, csak legyen úgy, ahogy te akarod. Menjünk Atlantic Citybe...

— De én csak két hét múlva indulhatok. Egy sereg halaszthatatlan tárgyalásom van addig. De ha előre akarsz menni egyedül...

— Szó sincs róla — felelte Marion határozottan, — megvárlak. Ezen a héten már különben sem mehetnék. Legfeljebb a jövő héten...

5.

Tom a tengerpart homokjában könyökölt és az ujjain keresztül szűrte át a finom homokot. Mellette egy bronzvörös hajú lány feküdt, két karját a feje alá téve és a felhőket nézte.

— Már nem fáradt? — kérdezte Tom a lánytól.

— Nem — mondta Yetta, — köszönöm, hogy megmentett. Biztos, hogy belefulladtam volna.

— Ne túlozzuk a dolgot — nevetett Tom, — ha én nem mentettem volna ki, akkor két másodpercen belül ott lett volna más valaki.

— Azt akarja mondani — kérdezte Yetta szigorúan, — hogy nem is forogtam komoly veszedelemben, s csak azért kiabáltam segítőért, hogy maga kimenthessen?

— Dehogy is. Csak a magam érdemét akarom kisebbsíteni. Annyian voltak ott körülöttünk, hogy nem történhetett volna semmi baja. Már úszott is felénk két másik fiatalember, amikor magát megfogtam. De érdekes, hogy nem tud

úszni, pedig, amint mondja, itt született Atlantic Cityben.

— Mégis így van. Kicsit azért úszok, de ha zavarba hoznak, elvesztem a tempót. Mondja csak... hogy is mondta a nevét?

— Tom.

— Mondja Tom, maga egyedül jött Atlantic Citybe?

— Egész egyedül.

— A feleségét New-Yorkban hagyta?

— New-Yorkban hagytam — nevetett Tom — a feleségem csak a jövő héten jön utánam.

Tom vidáman hunyorított a szemével.

— Nem igaz — kötekedett Yetta — semmi sem igaz, amit mond. Nincs is felesége.

— Honnan gondolja?

— Nem úgy néz ki, mintha házas ember lenne. Sokkal vidámabb.

Ezen mind a ketten nevettek.

— Most már mindent tudunk egymásról — mondta aztán Tom — én tudom magáról, hogy két évvel ezelőtt Miss New Jersey volt és ha úszás közben zavarba hozzák, elveszti a tempót. Maga pedig tudja rólam, hogy nem vagyok házas ember. Ezek után mit csinálunk ma este?

— Ma este? — mondta elgondolkozva Yetta — otthon maradok...

— Ne menjünk inkább autózni? Igaz, hogy a roadsteremnek rossz az önindítója, de ha egyszer mégis megindul, mehetünk akár hatvan mértföldes sebességgel is...

Yetta felállt a homokban és kinyújtózlatta karcsú alakját.

— Ha megigéri, hogy nem megy hatvannal, esetleg beülök.

— Nagyszerű. Olyan lassan fogunk menni, mint a csiga, sőt, ha kívánja, alkalmas helyen meg is állunk — nevetett Tom.

Yetta pajkosan homokot szórt rá, aztán szaladni kezdett a fürdőház felé.

— Várjon — szaladt utána Tom — hol találkozunk este?

— Legyen a kocsijával a Beach Street sarkán. Vacsora után, mondjuk, nyolckor. Milyen kocsija van, hogy megismerjem...?

— Könnyű roadster. Pontiac. Világossárga.

Yetta intett vörös fejével.

— Jó, ott leszek. De most sietek, telefonálnom kell haza, a nővérem beteg. Good bye Tom!

— Good bye — mondta Tom vidáman és utána nézett.

Yetta karcsú teste ritmikusan, kíváncsian ringott a napsugárban, ahogy fürdőruhában szaladt a homokon a fürdőház felé. Azt már nem látta Tom, hogy Yetta arra, hogy elváltozik, amint a fürdőházban a kabinjához ér, idegesen rángatja elő a könnyű pizsamát és rohan a telefonhoz.

De ha látta is volna, akkor se gondolhatott volna semmi rosszra. Hiszen Yetta mondta, hogy telefonálni fog haza. Érthető, ha ideges. A nővére beteg...

— Féltiz felé a Shore Roadon — mondta Yetta a telefonba — mondjuk egy mérfölddel a Shell gazolin állomáson túl.

— All right — hallatszott Joe Torongrossa hangja — milyen a kocsí?

— Könnyű roadster. Pontiac. Világossárga.

— Milyen üzletre van kilátás? Micsoda az illető?

— Nem tudom.

— Nős ember?

— Nem tudom.

— Semmit sem tudsz — mondta idegesen Joe Torogrosso — már egész könnyelmű lettél. Nem válogatod meg az ismeretségeidet. A multkor is egy nőtlen emberrel kezdtél ki és nemcsak, hogy nem volt nála pénz, de majdnem lárma lett belőle.

— Félsz? — hallatszott gúnyosan Yetta hangja.

— Nem félek! De te túlságosan mohó és vakmerő lettél, mióta belejöttél a mesterségbe.

— Hja, nekem pénz kell, apám.

A szezon már nem tart soká. Őszre igazi bundára van szükségem, fel akarok költözni végre a Broadwayra. De ha gyáva lettél egyszerre...

Joe Torogrosso felhördült erre a szóra.

— Gyáva?

— Ne ordíts — mondta csendesen Yetta — szóval a megbeszélt időben.

A sárga roadster az út mellett állott. Két vénfa vetett föléje árnyékot és a leoltott lámpák mögött halk suttogás hallatszott a sötétben.

— Milyen édes itt a levegő — mondta halkan Yetta — itt tudnék ülni egész éjszaka...

— Ennek nincs semmi akadály, édes — súgta a fülébe Tom és szorosabban magához vonta a lányt.

Egy kis szél támadt, mely megsuhogtatta a fejük fölött a lombokat.

Ebben a pillanatban egy kézi villanylámpa éles fényes fényköre világított be rájuk a kosriba. A villanylámpa mögött sötét férfialak állt. Egyik kezében a villanylámpát tartotta, a másikkban revolvercső villant meg.

— Fel a kezeket és maradjanak csendben! — hallatszott a hangja szárazon, parancsolóan.

Tom megdermedve állt fel és lassan emelte fel a kezét. Ugyanakkor azonban villámgyorsan cikázott át valami az agyán. Ahogy felemelkedett, hirtelen kilendült az egyik lába és elszánt gyorsasággal rúgott a revolvert tartó kéz felé.

De csak a villanylámpát találta, amely csörmpölve vágódott egy fához. Aztán revolverdörrenése hangzott és Tom felordított. A fák között ágak recscentek, futó lépések hangzottak, majd autózúgás, amely egyre távolodott...

Tom még egyet ordított, de ez már keserves, elhaló nyögésben végződött.

Aztán véresen visszahanyatlott a kocsiba, ahol a lány már ájultan feküdt.

Yetta most tényleg elájult. Erre a végzetes drámai fordulatra nem számított...

Az országúton autó közeledett. Egy öreg Ford volt két farmerrel. Hallották a dörrenést, s ügylátszik, Tom ordítását is.

Egyideig tanácstalanul álltak a sárga roadster mellett, amiben most már minden csendes volt.

Aztán az egyik farmer azt mondta:

— Telefonálni kell.

Visszamásztak a kocsiba és tovább hajtottak. Megálltak a gázolinállomás mellett. Az egyik bement telefonálni...

Pár perc múlva rendőrautó rohant végig az országúton.

Yettát magához térítették a rendőrségen. Felvették az adatait.

Yettát rázta a zokogás. Vörös haja ziláltan omlott a homlokára, a könnyek végigfolytak az arcán, de még így is szép volt.

Az egyik rendőr felismerte.

— Helybeli lány — mondta csendesen — Miss New Jersey volt...

A kihallgatást vezető rendőrtiszt szájalommal nézett Yettára, miközben gyöngéden magyarázta neki, hogy el kell mondania mindent, amit tud.

Yetta azonban nem tudott sokat. Megismerkedett Tommal, aki aznap kimentette a vízből. Aztán felajánlotta, hogy elviszi este autózni. Megálltak a Shore Roadon, az út mellett, amikor

egyszerre csak megjelent a sötétben egy bandita. Nagyon hirtelen történt az egész. Egy pillanat múlva Tom a bandita felé rúgott, mire eldőrdült a revolver...

— Emlékszik a bandita külsejére? Le tudná írni?

Yetta a fejét rázta.

— Nem... nem emlékszem...

— Mégis próbáljon visszaemlékezni...

— Nem tudom pontosan — suttogta Yetta — de úgy rémlik, hogy magas volt... igen, magas és sovány...

— Köszönöm — felelte a rendőrtiszt — most menjen szépen haza és pihenje ki magát. Ráfér magára egy kis alvás. Haza tud menni egyedül vagy kísértessem haza?

— Köszönöm, majd egyedül megyek.

— Akkor jó éjszakát!

8.

Yetta hazament. Felcsavarta a villanyt, a szekérenyhez lépett, utazótáskát vett elő és gyorsan pakkolni kezdett.

Valami zajt hallott a háta mögött. Idegesen fordult hátra. Az ablakfüggöny meglebbent.

— Semmi — gondolta magában.

Tovább folytatta a pakkolást. Ekkor egy hang szólalt meg mögötte.

— Hová akarsz menni?

Yetta rémülten fordult hátra. Joe lépett elő a függöny mögül.

Yetta sikítani akart, de Joe Torogrosso odagrott hozzá és vaskos tenyerével betapasztotta a száját.

— Ostobal Maradj csendben! A villanyszékbe akarsz jutni velem együtt?...

Yetta sápadtan, kalapáló szívvel fojtotta magába a sikolyt.

Joe halkán, de erélyesen mondta:

— Tedd vissza a ruhádat a szekrénybe! Végzetes számárság lenne, ha elutaznál. Azonnal gyanússá válnék az eset. Mi történt a kihallgatáson? Kiköptél valamit?

Yetta némán rázta a fejét.

— Valószínűleg nem is gyanakodtak rád. Éppen azért maradj csendben. Bizonyára még egyszer kihallgatnak. És ha akkor is megmaradsz amellett, hogy nem tudsz semmit, akkor ellaposodik az ügy. Jutalmat tűznek ki az ismeretlen támadó fejére, két hét múlva pedig mindenki elfelejti az egészet.

— És aztán? — kérdezte Yetta visszafojtott lélekzettel — mi lesz aztán?

— Aztán semmi sem lesz — mondta Joe hidegen, míg kis, sötét szemei fenyegetőleg pihentek meg Yetta arcán — az a fő, hogy itt maradj! Érted? Semmi idegesség! És ha kiköpsz valamit rólam, akkor egy golyót küldök a szivedbe, mielőtt többet tudnál beszélni...

Yetta hátán jeges hidegség szaladt végig. Joe Torogrosso félelmetes, elszánt nyugalommal beszélt. Egyik keze állandóan a kabátja zsebében volt. A revolverét fogta.

— Megértetted?

Yetta némán bólintott.

— Ha itt maradsz és hallgatsz — folytatta hidegen Joe — akkor nem lesz semmi baj... Természetesen az üzletet nem lehet folytatni, mert ha másodszor is történne valami, mindjárt gyanút fognának és keresnék a bűntársadat. Így azonban nem tudják, hol keressenek. A biztonság okáért azonban mégis eltűnök...

— Hová? — kérdezte Yetta.

— Azt nem kötöm az orrodra — mondta Joe sötéten, gúnyos nevetéssel — jobb, ha te sem tudod... Ami biztos, biztos. Az üzlet feloszlott, a partnered elutazott. Annyit mondhatok, hogy messze leszünk egymástól. A következő néhány év alatt más világrészben szívom a levegőt. Ázsiában leszek vagy Ausztráliában, de az is lehet, hogy Dél-Amerikába költözőm...

Yetta mozdulatlanul hallgatta. Joe Torogrosso az ablak felé hátrált.

— Ne felejtse el, amire figyelmeztettelek. Tudod, hogy mihez tartsd magad; nyugodtan maradni és egy mukkot se...

Joe a függöny mögé lépett. A következő pillanatban az ablakpárkányon volt, onnan a tűzlépcsőre hágtott és gyorsan kúszni kezdett a háztető felé. Egy másodperc múlva eltűnt.

— Iszonyatos! — mondta Marion.

A kezében összegyűrve tartotta a ujságot. A szeme vörös volt és könnytelen izzással égett.

Még egyszer felemelte az ujságot és belenézett. Két nagy fénykép volt előtte az ujságoldalon. Az egyik Tom roadsterjét mutatta a vérfoltokkal. Az ülésen végigdülve, hátrahanyatlott fejjel, holtan feküdt Tom...

— Iszonyatos — mondta Marion és a kezével eltakarta a szemeit. De aztán lassan lehullt a keze az ölébe és a szeme önkénfelenül, szinte hipnotizálva visszatévedt az ujság-fotografiákra.

A másik fénykép egy lányt ábrázolt. Yettát.

Henry sápadtan ült Marionnal szemben a kasszákban. Tompán meredt maga elé. Összeszorította a fogát.

— Ez a bűnhullám a rákfenéje Amerikának — szólalt meg végre halkán, az idegek valami rettentő erőfeszítésének nyugalmaival — azt egyszer már ki kell irtani. A bűnök ezrei maradnak büntetlenül és ezért harapózik a járvány egyre tovább. A rendőrség nem bírja megfékezni. A társadalomnak, a becsületes embereknek kell összefogni, hogy minden egyes bűnért megtorlás járjon. Ugyanazzal az elszántsággal, ugyanazzal a kegyetlenséggel és vakmerőséggel kell dolgoznunk, mint ahogy ők dolgoznak. Ha minden becsületes ember személyes ügyének fogja tekin-

teni, hogy minden gonosztettért elérje a bűnöst a megtorlás, akkor rend lesz, addig nem...

Megtörölte a homlokát, amelyen forró nedvesség gyöngyözött ki közben és elhallgatott. Aztán egyszerre eltakarta a szemét és felnyögött:

— Szegény Tom...

Marion könnytelen szeme végre átnedvesedett. Csillogó, nehéz könnycsepp gyült össze a szeme sarkában, lefutott reszkető szájszéle felé és — ahogy az árvíz áttöri a gátat — egyszerre elöntötte a visszatartott sírás.

— Egy lánnal volt! — zokogta fuldokolva — egy nő mellett ölték meg!... Hogy tehetette ezt Tom?

Henry értetlenül nézett a feleségére.

— Miért? Mi van abban? Hiszen Tom legényember volt!

De Marion, mintha nem is hallotta volna a választ, mintegy önmagától kérdezve, fájdalmasan sírta el újra:

— Hogy tehetett ilyesmit...?

Csend támadt. A szobába lassan, alattomosan belopódzott az alkony. Besötétedett.

— Holnap temetik — szólalt meg végre Henry meggyötörten — korán reggel indulunk. Nem hittem volna, hogy temetésre megyünk Atlantic Citybe...

Marion felállt. A könnyei felszáradtak már. Az arca hideg volt.

— Én nem megyek — mondta szárazon.

Henry a feleségére nézett, de nem látta az arcát a sötétben. Csodálkozva szólt:

— De hiszen amúgy is Atlantic Citybe akartál menni...

— Nem — felelte Marion — a hegyek közé akartam menni. Csak a kedvéért mentem volna a tengerpartra. De most már nem bírom idegekkel. Nem akarom Tomot holtan látni. Hazamegyek Glenwoodba. Pihenni akarok... Menj csak egyedül a temetésre... És kísértett a szobából.

Henry lehajtott fejjel állt Tom sírja mellett. Már régen állt ott így, szótlanul, csendesen mozgatva ajkait, mintha imádkozna vagy magában beszélne. De ha hangosan beszélt volna, se hallotta volna senki, mert egy lélek sem volt a közelben.

Henryn kívül senkit sem érdekelt Tom sírja.

— Tom — beszélt magában Henry — pihenj nyugodtan. Ha a rendőrség nem is tudja megkeríteni a gyilkosodat, ha a társadalom sokkal pipogyább, semhogy megbosszulja a haláloedat, én bosszút állok érted. Itt ígérem neked s te jól tudod, hogy én mindig megtartom az ígéretemet. Aludj nyugodtan Tom. Akárki is okozta haláloedat, fizetni fog érte...

Henry ajkai összepréselődtek. Némán állt még ott egy pillanatig, aztán megfordult, fejébe csapta a kalapját és nyugodt, kemény lépésekkel indult hazafelé.

— Mr. Vannister, ön agyondolgozza magát — mondta Shirley a főnökének.

— Miből gondolja, Shirley?

— Látom — felelte a lány őszinte melegséggel. Reggeltől estig dolgozik, nem ad egy percnyi pihenőt sem önmagának. Meg is látszik már magán, hogy ki van merülve. Nézzen a tükörbe, Mr. Vannister. Az arca sápadt, a szeme alatt fáradt ráncok vannak. Attól félek, hogy idegileg össze fog roppanni...

— Lehet, — mondta Henry — de nem a munkától. Csak azért dolgozom annyit, hogy ne érek rá máson gondolkozni. Aggódok...

— A felesége állapota miatt? — kérdezte Shirley szájalommal.

Henry bólintott.

— Polyton rosszabbul van. A levelek, amiket Glenwoodból kapok, egyre nyugtalanítóbbak.

— Annyira súlyos Mrs. Vannister betegsége? Azt hittem, csak egy kis hűlés...

— Egy kis hűlésből keletkezett. Marion, mikor hazautazott New-Yorkból, nem vigyázott magára. Kiállt a vonat nyitott terrasszára és ott állt egész éjszaka. Nagyon feldúlt lelki állapotban volt, ott állt a hideg szélben, nem törődött vele, észre sem vette, hogy a gyilkos hűvösség átjárta egész testét. Mikor megérkezett Glenwoodba, már köhögött, ágyba került és fel sem kelt azóta....

Henry maga elé nézett, aztán felállt és nagy léptekkel kezdett fel és alá járni.

— Ne csodálkozzék, Shirley, ha ideges vagyok néha és türelmetlen. Lehet, hogy goromba is voltam magával az utóbbi időkben...

— Nem, nem — tiltakozott a lány kissé elpirulva.

— De igen. Emlékszem, hogy egyszer igazságtalanul magára kiabáltam és maga megsértődött...

— Nem sértődtem meg, Mr. Vannister, csak fájt kissé — felelte Shirley lehajtott fejjel.

— Bocsásson meg és felejtse el.

A kezét nyújtotta a lánynak.

— Köszönöm, Mr. Vannister. Már elfelejtettem...

Henry észre sem vette, hogy Shirley keze megsérket a kezében. Szórakozottan engedte el.

— Helyes. Ez derék. Akkor dolgozzunk tovább...

11.

— Mr. Vannister, egy távirat...

Henry átfutotta a táviratot és a betűk táncolni kezdtek a szeme előtt. A táviratban az állt, hogy ha élve akarja látni még Mariont, akkor jöjjön az első vonattal Glenwoodba.

— Rossz hír? — kérdezte Shirley.

— Úgy látszik, semmitől sem kímél meg a

sors — mondta tompán Henry. — Elvesztettem az anyámat, elvesztettem a legjobb barátomat és most elvesztem a feleségemet... Mindenkit elvesztek, aki szeret...

— Nem veszít el mindenkit — felelte halkan, elcsukló hangon Shirley. De ezt Henry már nem hallotta. Az előszobába rohant, lekapta a fogasról a kalapját és elsietett.

Az utcán beugrott az autójába és tülkölve, lázas iramban hajtott az állomásra, hogy idejében elérje az első vonatot.

Estére Glenwoodban volt.

Marionra alig ismert rá. Teljesen lesoványodva, fehéren feküdt az ágyban. Vértelen ajkai megremegtek, amikor Henry belépett.

Henry leült az ágy mellé és megfogta Marion kezét. A beteg olyan halkan beszélt, hogy alig lehetett a szavát érteni.

— Rossz voltam hozzád, Henry — suttogta alig mozgó ajakkal.

— Dehogy is — tiltakozott Henry — miért mondasz ilyeneket? Azért, mert néha zsörtölődél...?

— Már nem fogok — lehelte az asszony.

— Dehogy is nem — vigasztalta Henry át-nedvesedett szemmel — meggyógyulsz és nem-sokára úgy fogsz veszekedni velem, mint annak a rendje...

Marion azonban nem mosolygott, mintha nem is hallotta volna, amit a férje mond. A

szeme elfátyolosodott, falán már nem is látta Henryt.

— Az íróasztalom fiókjában van egy fekete doboz — mondta nehéz lélekzettel, szinte könnyörögve — édessétek el...

De ezt Henry már nem hallotta. A beteg olyan halkán suttogott, hogy csak egész az ajkához hajolva lehetett volna a szavakat megérteni.

Henry már ekkor felállt és elfordult, hogy a szemét megtörölje.

12.

Henry az irodájában ült és a naptárra nézett. Nyár volt, július 16-ika. Ma egy éve ölték meg Tomot.

Henry csöngetett. Miss Shirley bejött ceruzával és füzetével a kezében.

— Diktálni fog, Mr. Vannister?

— Nem. Másról van szó. Idehallgasson Shirley. Elutazom.

— Hová?

— Atlantic Citybe.

— Vakációra? — kiáltott fel élénken Shirley — végrel Ideje, hogy kipihenje magát, Mr. Vannister. Meddig szándékszik maradni?

— Nem tudom. Lehet, hogy hosszabb ideig, mint amennyi egy szokásos vakáció.

Henry arcán valami kesernyés mosoly jelent meg.

— Ugyanis nemcsak pihenni megyek. Van egy régi elintézni való ügyem s azt szeretném rendezni. Kérem, vezesse addig az ügyeket, ahogy tudja, igyekezzék mindent elhalasztani arra az időre, amíg visszajövök. Amit nem lehet elhalasztani, azt Pellon ügyvéd átveszi...

Felállt és indult kifelé.

Shirley kikísérte.

— Jó mulatást, Mr. Vannister!

*

Henry megérkezett Atlantic Citybe. Megszállt a Brakerben, megfürdött, átöltözött, aztán elment a rendőrségre. A rendőrfőnököt kereste.

— Tavaly nyáron itt megölték egy barátomat. Tom Bright volt a neve.

A rendőrfőnök gondolkozott.

— Emlékszem. A gyilkos nem került meg.

— Tudom — mondta Henry — nem azíránt érdeklődöm. Csak szeretnék egyet-mást megtudni a halála körülményeiről, mert gyermekkori jóbarátom volt.

— Amit a nyomozás kiderített, minden benne volt az újságokban.

— Olvastam.

— Hát mit óhajt?

— Szeretném tudni, ki volt az a lány, akivel az utolsó estét töltötte? Ez olyan megemlékezés-féle. Szeretnék vele beszélgetni az elhunyról. Kaphatnék valami információt róla?

— Kérem! — mondta a rendőrfőnök — szívesen...

Csöngetett s behívatta az egyik detektívet. Az nemsokára iratokkal tért vissza.

Henry megkapta a nevet és a címet. Sőt a lány rövid életrajzát is. Itt született a városban. Egy szépségversenyen megválasztották Miss New Jerseynek. Egyedül él. A fatális eset óta irodában dolgozik.

— Óhajtja a fényképét is látni? — kérdezte a detektív.

Henry kezébe fogta a fényképet és figyelmesen megnézte. Aztán visszaadta.

— Köszönöm...

A rendőrfőnökhöz fordult és neki is udvariasan megköszönte az előzékenységet, aztán elment.

13.

Yetta korán végzett az irodában, hazament, átöltözött s magához vette kis táskáját, melyben a fürdőruhája volt, hogy kimenjen a tengerpartra.

Amint kifordult a ház kapuján, az volt az érzése, hogy valaki követi. Megfordult, de nem látott semmit, ami gyanúját alátámasztotta volna. Közönyösen siető emberek járkáltak az utcán.

— Újabban megint ideges vagyok — gondolta magában.

A fatális esetet követő hónapokban gyakran kínoztta az a beteges képzelődés, hogy figyelik minden lépését. Ez a gyötrő kétsége azonban lassan elmúlt és Yetta megnyugodott. Most azonban, talán azért, mert az eset elérkezett az első évfordulóhoz, visszatért ideges félelme.

— Nem nézek többé hátra, mert még feltűnővé teszem magam — gondolta — egész biztos, hogy képzelődöm. Idegek dolga az egész. Legjobb, ha nem gondolok rá...

Sietve haladt tovább s amint kiért a Boardwalkra, már elmúltak a kínzó gondolatok. A Boardwalkon zene harsogott, könnyű nyári ruhás férfiak és nők sétáltak s az élet, a jókedv, a nyár öröme vegyült össze vidám hangzavarban.

Yetta is felvidult. Besietett a fürdőházba, felvette magára újdívatú fürdőruháját, amely tökéletesen emelte ki alakjának szépségét és kiszaladt a partra. Belemártotta magát a vízbe, odatartotta testét az ostromló hullámoknak, aztán végigfeküdt a homokon és a nap felé fordította az arcát.

Ekkor egy árnyék vetődött a szeme fölé
Felnézett.

Egy magas nyúlánk férfialakot látott állni maga fölött. A férfi mozdulatlanul nézett rá.

Yetta önkéntelenül feltápáskodott.

Az idegen ekkor — egyenesen hozzáfordulva — megszólalt.

— Miss Yetta Horton? — kérdezte szárazon.

Yetta maga sem tudta, miért, megijedt. A szíve a torkában kezdett kalapálni és nem mert félni semmit. Az idegen arcában valami olyan fenyegető komorságot látott, ami megrémítette. Mintha detektív lett volna, aki azért jött érte, hogy egyenesen elvigye a börtönbe. A szemével úgy nézett rá, mintha keresztül látna rajta és figyelné a reszketését.

— Micsoda ostoba képzelődés! — sikított ugyanekkor egy másik hang Yetta szívében — mi van velem, hogy így zavarba jövök?

És ugyanakkor megnyílt a torka is és haragosan tört ki belőle.

— Kicsoda maga? Honnan ismer engem? És mit akar?

Henry arcán derűs mosoly jelent meg.

— Bocsánatot kérek a tolakodásért. A szépségversenyen láttam magát három évvel ezelőtt. Azóta nem voltam Atlantic Cityben, de most felismertem. Ugy-e, maga volt Miss New Jersey?

— Igen. És ez ok arra, hogy megszólítson?

— Csak bizonyos akartam lenni! Akkor anynyira gyönyörködtem magában, hogy minden vonását megjegyeztem. Látja, három év sem tudta eltörölni szépségének emlékét!

Yetta most már elmosolyodott. Az első pillanat meghiökkenése után Henry kellemes, mély, zengésű hangja úgy hatott most rá, mintha simogatnák.

— Csak az emlékét? — kérdezte.

— Dehogy. A szépségéből sem törölt el a há-

rom év egy szemernyit sem — felelte Henry komolyan — nem vette észre, milyen áhítattal bámultam? Ha jól megnézem, még szebb is, mint akkor volt...

— Nono — mondta Yetta egészen felvidámulva — túlozni azért nem kell.

— Megengedi, hogy bemutatkozzam? Henry Vannister vagyok.

— Örvendek — nyujtotta a kezét Yetta.

— Ideje volt már, hogy bemutatkozzam — mondta Henry — tulajdonképpen három évvel ezelőtt kellett volna...

— És miért nem tette?

— Mert váratlanul vissza kellett térnem New-Yorkba. Családi ügyben.

— Persze — kacagott Yetta — visszahívta a felesége.

— Nem — mondta Henry komolyan — akkor még nem voltam nős. Most pedig már nem vagyok az... — tette hozzá kissé vontatottan.

Yetta lefeküdt a homokba. Henry leült mellette egy székre. Egy fagylaltos jött arra.

— Nem óhajt fagylaltot?

Yetta óhajtott.

A társalgás most már egész kedves apróságok felé terelődött. Úgy látszott, hogy mindketten jól érzik magukat.

Félóra múlva Henry megkérdezte.

— El van foglalva ma este, Miss Yetta?

— Attól függ, milyen szórakozást tud ajánlani? — mosolygott a lány.

— Hm... — mondta kis gondolkozás után Henry — ha kedve volna hozzá, kimehetnének a szabadba az autómon...

Yetta arca elsötétedett.

— Nem — kiáltott fel hevesen — nem megyek.

— De miért?

— Éppen mostanában egy éve... borzalmas esetem volt. Kimentem egy fiatalemberrel autózni s amikor megálltunk egy helyen, egy bandita megtámadott bennünket és a kísérőmet lelőtte. Nem olvasta az ujságokban?

— Lehet. Nem emlékszem. Hogy hívták a fiatalembert?

— Tom Bright.

— Nem ismerem — rázta meg a fejét Henry — érdekes, hogy sose hallottam az esetről. De mindegy, ha ez tartja vissza az autózástól, választhatunk más programot. Mit szólna egy vacsorához, utána pedig egy kis tánchoz a Casino terrasszán a víz fölött...?

15.

A következő hetekben Yetta minden szabad idejét Henry foglalta le. Együtt mentek színházba, moziba, vacsorázní, táncolni.

Sétáltak a holdfényben a tengerparton.

Két hét múlva Henry mégis rávette a lányt,

hogy beüljön a kocsijába. A Shore Road-on hajtott végig, de mikor a Shell gázolin állomáshoz értek, Yetta könyörögni kezdett Henrynek, hogy álljanak meg.

— Miért? — kérdezte Henry.

— Nem szeretek arra menni — mondta Yetta — ott... történt... az az eset.

— Nem fog megtörténni még egyszer — nevetett Henry — légy nyugodt, drágám, engem nem fognak lelőni...

Yetta tiltakozott, de Henryt valami érthetetlen makacsság szállta meg. Azt mondta, hogy kíváncsi a helyre. Aztán gyöngéden azt mondta Yettának, hogy neki is jobb lesz, ha odamennek. Meglátja, hogy nincs benne semmi borzalmas és megnyugszanak az idegei.

Ekkor már oda is értek az autóval.

— Ott — ... mutatott Yetta egy pontra az út mellett — ott álltunk az autóval a fa alatt...

— Szeretted azt a fiút? — kérdezte Henry váratlanul.

Yetta felvonta a vállát.

— Kedves fiú volt. De nem emlékszem már nagyon rá. Aznap találkoztunk először.

— Hogy ismerkedtetek meg?

— Véletlenül mély vízbe kerültem, elvesztettem a tempót és kapkodni kezdtem. Ő kimentett. Aztán este elmentünk autózni...

— Hm... — morfondírozott Henry — ő megmentette az életedet s aztán elvesztette a magáét...

Felnevetett.

— Mi van ezen nevetni való? — kérdezte Yetta sértődötten.

Henry nem felelt rá, hanem visszült a kocsiba s besegítette Yettát is.

Visszafelé hajtottak. Yetta komor volt az úton, de Henry magához ölelte félkézzel, mire megvigasztalódott.

Az ölelgetésnek azonban majdnem súlyosabb következménye is lett. Egy motorbiciklis rendőr hajtott el mellettük s mikor meglátta őket, odaszáguldott melléjük.

Yetta elhalványodott. Henry ránézett és bátorítóan mondta:

— Ne félj semmit. Ha velem vagy, nem kell félned a rendőröktől. Tudom én, hogy kell velük elbánni...

A motorbiciklis rendőr odaért hozzájuk és szigorúan felszólította Henryt, hogy vegye le karját a hölgy válláról. Egyben figyelmeztette, hogy milyen büntetés vár a közlekedési szabályzat szerint azokra az autóvezetőkre, akik félkézzel hajtanak.

— All right, Officer — mondta Henry — de ne feletjse el, hogy maga is volt fiatal... Különben ígérem, hogy ezután két kézzel fogok hajtani...

A rendőr mosolygott és tovarobogott a motorbiciklijén.

A levegő a késő esti órák ellenére is — párásan meleg volt.

— Yetta drágám — mondta Henry, mikor visszaérkeztek a városba — mit szólnál egy holdfény-fürdőhöz?

— Oh, nagyon szeretem az éjjeli fürdést — mondta Yetta vidáman, — a víz melegebb, mint nappal. És az ember egyedül lehet...

De nem voltak egyedül. A tengerparton szanaszét mindenütt fürdőzők teste csillant meg a holdfényben.

Belegázoltak kissé a sekélyes vízbe, lubickoltak, aztán kimentek és leültek a kellemes, hűvössé vált homokba.

Yetta a holdfény felé fordította az arcát. Henry lehajolt, megcsókolta a száját és hosszan magához ölelte.

Yetta nem bontakozott ki az ölelésből.

Hallgattak.

Végre Yetta megszólalt.

— Jó itt — mondta és mint egy kis madár, borzas fejével Henry mellére simult — milyen erős a karod... az ember érzi a karjaid között, hogy biztonságban van...

*

Henry másnap délelőtt, amíg Yetta az irodában volt elfoglalva, kihajtott a Shore Roadon arra a helyre, amit Yetta megjelölt. Kutatva hajtott felre a bokrokat és nézelődött. Apró holmikat talált, amiket gondosan megvizsgált, aztán csalódottan eldobott. Így például egy nyitott

szardiniás dobozt talált, amiben még friss olaj volt. Látszott rajta, hogy nemrég dobhatta el valami kiránduló. Később felvett egy ujságpapírt, amin két hónap előtti dátum volt. Unottan dobta el.

Aznap nem talált egyebet. De másnap is kiment. Harmadnap is.

Egész héten át kutatott eredménytelenül. Száz és száz lépésre minden irányban a helytől átkutatta a füvet, félrehajtotta a bokrokat, botjával szurkálta a földet.

Egyszerre valami csillogót látott. Egy törött szemüveg volt. A fémet már piszkosra marta az idő, de látszott, hogy eredetileg drágább művű csíptető volt, melyet orvosi előírásra készítenek.

Felvette és hazvitte.

16.

— Yetta drágám! — mondta Henry — én féltékeny vagyok!

— Féltékeny? Te bolond! Ugyan kire?

— Nem kire, hanem mire? A multadra, Yetta! Kik szerettek ezelőtt? Kik voltak az életedben?

— Senki — mondta a lány haragosan, — hogy kérdezhetsz ilyen ostobaságot? Mi jogon? El akarsz talán venni feleségül?

Henry a földre nézett.

— Igen — mondta aztán halkán, — arra gon-

doltam... De nem tudok megszabadulni attól a gondolattól, hogy ki volt előttem az életedben? Értsd meg, tudom biztosan, hogy volt valaki! Esetleg több is! Nem bánom, de tudnom kell mindent! Yetta drágám, légy őszinte...

— Nem volt senkim — mondta Yetta halkán.

De Henry addig faggatta, míg végre — egy bágyadt pillanatban — Yetta elmondta esetét a színésszel. Elmondta, hogy a színész elszédítette hazug ígéretekkel és végül megszökött tőle.

— Természetesen már nem szeretem, — fűzte hozzá Yetta — nem is törődöm vele. Arra se vagyok kíváncsi, hogy él-e? Különben most a Broadwayn játszik a „Cseresznye- virágok“ című darabban...

— És más nem volt?

— Esküszöm, más senki, — mondta Yetta buzgón, hogy véget vessen a vallatásnak.

A színészt is csak azért árulta el, mert úgy gondolta, hogy Henry magától is kikutathatja, de a futó dolgokat igazán nem érdemes bevallani...

Henry másnap azt mondta Yettának, hogy üzleti ügyben egy napra Newyorkba kell utaznia. Az üzleti ügy a Broadwayra vitte a „Cseresznye- virágok“ című darabhoz. Felkérte a színház mánagerét, hogy mutassa be a színésznek előadás után, aztán meghívta mindkettőjüket, hogy legyenek vendégei valamelyik night klubban.

Mikor már a harmadik üveg pezsgőnél tartottak, nőkre fordult a beszéd. Henry elmondta a

színésznek, hogy Atlantic Cityben nyaral és ott megismerkedett egy lánnyal, Yettának hívják és valamikor Miss New Jersey volt. Nem tudja, hogyan hódítsa meg? ...

A színész elkezdett nevetni és bizalmasan ki-pakkolt mindent.

— Mondja el, mit tud róla? — kérte Henry, engem nagyon érdekel. Milyen emberekkel érintkezett?

— Hát sose volt nagyon válogatós, — nevetett csúnyán, félig részegen a színész, — engem is kétes alak mutatott be néki.

— Kicsoda? Hogy hívták?

— Joe Torogrosso ...

A színész nem értette, hogy Henry miért lett egyszerre olyan szótlan? Miért nézett olyan elgondolkozva maga elé, aztán miért távozott el gyorsan, mikor tulajdonképpen csak most kezdődött volna az igazi, jó mulatság?

— Joe Torogrosso — morogta Henry az utcán maga elé, — volt egy ilyen nevű kliensem ... igen, már emlékszem rá ... az a gangster, akit egyszer kidobtam ...

— Yetta, drágám — mondta Henry pár nap múlva, mikor együtt sétáltak a Boardwalkon, — találkoztam a multkor Newyorkban egy barátoddal.

— Egy barátommal? — kérdezte csodálkozva a leány, — kivel?

— Joe Torogrossoval...

Yetta halálsápadt lett. A szájaszéle remegett. Szólni akart, de nem jött ki hang a torkából.

Henry közönyösen ment mellette, de oldalról élesen figyelte az arcát.

— Igen, Joe Torogrossoval... — mondta még egyszer nyugodtan, mint az orvos, aki élve boncol egy állatot és figyeli a hatást!

— Lehetetlen... — dadogta Yetta.

— Miért volna lehetetlen?

Yetta összeszedte magát. Az arcára visszatért az élet színe. Kissé zavartan, de már természetes hangon válaszolt.

— Azt mondtam, lehetetlen? Azt hittem, hogy Joe más világrészben van. Ausztráliában, vagy Dél-Amerikában...

Hirtelen megállt és meghökkenve nézett Henryre.

— Te honnan ismered?

— Klénszem volt egyszer, — felelte Henry közönyösen. Cigaretta-t vett elő és hanyagul rágyújtott.

— Hogy kerültem én szóba? — kérdezte Yetta vontatottan.

— Említettem neki, hogy megházasodom és a leírásból rád ismert. Gratulált és üdvözlését küldi.

— Köszönöm, — felelte Yetta kínosan.

— Nagyon megöregedett, mióta utoljára láttam; — szívta a cigarettáját Henry, mintha őt magát sem érdekelné, amit mond, — jóval rán-

cosabb az arca, mint azelőtt és pápaszemet hord.
Vagy azelőtt is hordott?

— Nem — felelte Yetta elgondolkozva, halkan
— nem viselt soha pápaszemet... Csak a zsebé-
ben hordott egy csíptetőt olvasásra...

Henry felkiáltott.

— Mi az? — kérdezte Yetta ijedten.

— Megégettem magam ezzel a gyalázatos ciga-
rettával, — mondta Henry zavartan és eldobta
a cigarettát. Aztán a lányhoz fordult és kutató-
nézett a szemébe:

— Mondd csak! Honnan gondolod, hogy va-
lami más világrészben kellene lennie?

— Mert azt mondta, hogy más világrészbe uta-
zik és évekig nem jön vissza.

— Mikor beszéltél vele utoljára?

— Tavalý nyáron.

— És azóta nem láttad?

— Esküszöm, hogy azóta nem láttam, — fe-
lelte Yetta reszkető hangon. És most egyszerre,
mintha eltört volna benne valami, ijedt sírás
fakadt föl a torkán.

— De Henry... hát miért faggatsz így?

— Szívem — mondta Henry magához ölelve
a lányt, — hát nem érzed, hogy mennyire féltel-
lek?... Hogy mindenkire a világon féltékeny
vagyok?...

Henry a szobájában ült és gondolkozott. Vilá-
gosan, tisztán állt előtte Tom halálának rejtélye!
És mégse volt a kezében semmi komoly bizonyí-
ték! Mit csináljon? Forduljon a rendőrséghez?

Esetleg elhúzzák évekig és a végén ők se tudnak eredményre jutni.

Neki magának kell kezébe venni a megtorlás ügyét! Ő maga volt a detektív, ő maga lesz a bíró és az ítéletvégrehajtó is! Az egyik gyilkos reménytelenül kisiklott a kezei közül. Joe Torogrosso a világnak valamely ismeretlen pontján bujkál és nem lehet ebben az életben ráakadni. Nincs más mód, a lánynak kell megbűnhődni Tom haláláért!

Henry felkelt és elment arra a helyre, ahol találkozni szokott Yettával.

— Ma elmegyünk kicsit csónakázni. — mondta neki.

Yetta beleegyezett. Nem első eset volt, hogy a könnyű canoen, melyet Henry bérelt, a part körül csónakáztak. De most messzebb mentek be a tengerre. Olyan messze, hogy a partról már csak egy kis sötét pontnak látszott a csónak a bentülőkkal együtt. Yetta félni kezdett.

És amikor ránézett Henry arcára, még jobban megijedt. Henry arcát elszánt komorság festette sötétre és a szemében hideg zöld fény csillogott, amit Yetta eddig sosem látott benne.

Henry olyan furcsán viselkedett, mintha megőrült volna.

— Henry, — sikoltotta rémülten Yetta — megőrültél?

— Nem — mondta Henry. — Idefigyelj, Yetta! Én most nem Henry Vannister vagyok, hanem a bírám. Tom Bright a legjobb barátom

volt. Ő kimentett téged a vízből és te halálba csaltad őt. Én ezért most a halálba csaltalak téged és — nem foglak kimenteni!...

Yetta a halálfélelemtől megüvegesedett szemmel ugrott fel. A következő pillanatban a csónak felfordult és mindketten a vízben voltak. Yetta csapkodott maga körül a kezével, alámerült, felbukott, aztán újra alámerült. Fuldokolva kiáltózott...

Henry nem nézett oda. Mikor a lány nem kiáltozott többé, odaúszott, ahol elmerülni látta és lebukott a víz alá. Henry kitűnő úszó volt és megtalálta a lányt a víz alatt. Megfogta a hajánál fogva és úszni kezdett vele a part felé. A vörös hajánál fogva húzta, de a lány feje a víz alatt maradt. Henry nem törődött vele, a part messze volt, másfél kilométernyire. Félóráig tartott, amíg a part közelébe értek, ahol eléje jöttek az életmentők és kiségtették terhével együtt a szárazra.

Henry ekkor összerogyott.

• 18.

Fellon ügyvéd reggel belépett kartársai irodájába, hogy elintézzé helyette a halaszthatatlan ügyeket.

— Jó reggelt, Miss Shirley! Mi ujság?

Shirley felelet helyett kiterített eléje egy újságot.

— Olvasta ezt?

— Nem! Mi az? Thyú! Mutassa csak!
És olvasni kezdte.

„*Newyorki ügyvéd hősie életmentési küzdelme Atlantic Cityben.* Henry Vannister, newyorki ügyvéd csónakkirándulásra ment Yetta Hortonnal, az egykori szépségkirálynővel, aki tavaly szemtanuja volt az autójában lelőtt Tom Bright meggyilkolásának. A csónak felfordult és Yetta Horton, aki nem tudott úszni, azonnal elmerült. Henry Vannister, bár először a csónak alá került, a lány segítségére sietett és egy mérföld távolságból a partra úszott vele. Az ügyvéd ott összegorogott a kimerültségtől. A hősie és önfeláldozó életmentési küzdelemnek azonban nem volt eredménye, mert Yetta Hortont semmiféle élesztési kísérlettel sem sikerült visszaadni az életnek.“

— Lássa, ez ő! — mondta Shirley — erről ráismerek Vannisterre! Bátor, egyenes, önfeláldozó! Az életét odaadná másokért...

— Hm! — mondta Fellon kartárs és mosolyogva végignézett Shirley-n — úgy látom, hogy Mr. Vannister erényei másokban is hasonló érzéseket idéznek fel. Mások is képesek lennének az életüket odaadni érte...

Shirley nyakáig elpirult. Aztán felszegte a fejét.

— Énrám céloz? Én — igen!

Henry késő este tért vissza Newyorkba. A lakására sietett. A lakása rideg volt, szomorú és üres. Henry fel és alá járkált.

— Elintéztem, — sóhajtotta komoran, — az igazságszolgáltatásnak eleget tettem.

A nyitott kandalló párkányáról az anyja és Marion fényképei néztek rá.

— Ide teszem Tom képét is, — határozta el magában, — hadd legyenek együtt, akiket elvesztettem...

Keresni kezdte Tom fényképét, de nem találta. Pedig tudta, hogy biztosan van a háznál valamilyen fénykép Tomról. Sorba nyitogatta a fiókokat, de sehol sem lelte Tom fényképét. Most már lázasan kezdett utána kutatni. Kinyitotta az íróasztala minden fiókját. Aztán átment a felesége szobájába és Marion íróasztalának a fiókját húzta ki. A fiókban egy fekete dobozt látott. Kinyitotta.

Csakugyan ott volt a dobozban Tom fényképe. Legfelül. Alatta levelek...

Már éppen vissza akarta csapni a doboz fedelét, mikor a legfelső levélen megismerte Tom jellegzetes írását. A feleségéhez szólt a levél. Az alatta levő is...

Henry olvasni kezdte, először az egyiket, aztán reszkető kézzel bontotta fel a másikat, a harmadikat és a negyediket is. Az arcából közben

eltűnt a vér, a halántékán kidagadtak az erek és a keze ökölbe szorult.

— Oh, a nyomorultak! — ordított fel. — Az aljasok! Árulók! ...

Zokogni kezdett.

— A sors büntetést mért rájuk a csalásért, de én vak voltam! Én akartam igazságot szolgáltatni! Én, a vak, a magam rövidlátásával... Hogy mertem beleszólni a sors igazságosztásába? Ki vagyok én, hogy ítélkezzem? Én érdemlek ítéletet...

Hajnalig tépelődött, kínoztta magát, vádolt és védekezett. Aztán leült és levelet írt a rendőrségnek. Önvallomást. „Embert öltem, — tartóztatásnak le.” — És szilárd kézzel aláírta.

— Ekkor már a hajnal rózsaszínje derengett be az ablakon. Henry gyűrött arccal állt fel az asztal mellől. Összetépte Marion és Tom arc képeit. Elégette.

A rendőrségnek írt levelet leragasztotta, fejébe nyomta a kalapját és elindult az első levélszekrény felé

*

Shirley megdöbbenve nézett a főnökére, mikor Henry reggel benyitott az irodába.

— De hisz ön rettentően néz ki, Mr. Vannister ...

— Shirley, — mondta Henry bágyadtan, — sajnálom, de el kell válnunk. Én nem leszek többé ügyvéd!

— Hát mi lesz?

— Rab, — felelte Henry egyszerűen, — a börtönbe megyek.

— Az Isten szerelmére! Hát mi történt? Mit csinált Mr. Vannister?

— Gyilkoltam. Embert öltem. Várjon, elmondok mindent! Maga lesz az első, akinek vallokl Itéljen felettem...

Lassan kezdett beszélni. Aztán gyorsan, lázasan, elmondott mindent. Egészen az utolsó éjszakáig, a levélig, amit a rendőrségnek írt.

— És ma hajnalban feljelentettem magam. Nemsokára jönnek értem. Most tud mindent, Shirley! Maga velem volt annyi tárgyaláson, sok bírósági ülést hallgatott végig! Itéljen most magam!

Shirley kitágult szemekkel, sápadtan hallgatott. Aztán kezét nyújtotta Henry felé.

— Én felmentem magát!

— Köszönöm, — mondta Henry könnyes mosollyal, — ezért meg fogom csókolni, Shirley — ha kiszabadulok...

— Nem, amikor kiszabadul, hanem most! — jegyezte meg Shirley komolyan — most mindjárt...

Az ajkát nyújtotta és Henry úgy érezte, hogy egy új érzés hullámozik át rajta. Egy új érzés, amiben volt hit az emberi jószágban, remény egy új, jobb élet lehetőségében és igaz szerelem...

... Kopogtattak. Két detektív lépett be.

*

A Sing-Sing kápolnájában tartották meg az esküvőt. Hosszas vita előzte meg az engedély kiadását, de Henry precedensekre hivatkozott s a törvénykönyvekből kimutatta, hogy a börtönhatóságok nem akadályozhatják meg az összekesketést, ha a nő is kívánja a házasságot.

Mikor a börtönlélekész bevégezte a szertartást, Henry megcsókolta fiatal feleségét és azt sugta a fülébe:

— Türelem, drágám... Még egy év! Csak egy év múlva mehetünk nászútra. Azaz pontosan 349 nap múlva...

— Nem baj, — sugta vissza Shirley. — én várok...

VÉGE.

A Világvárosi Regények következő száma

LELESZY BÉLA

új regénye lesz:

VASPARIPA A WILD-WESTEN.

Egy bostoni milliomos fiút csinytevéseiért kitagadnak a szülei és a fiatal ember hallgat kalandos vére szavára, a Wild-Westre készül. De levisz magával valamit oda, egy különös autót, amely mindazt pótolja riasztó helyzetében és életveszélyes kalandjaiban, amit a cowboyok Nyugaton sokkal jobban tudnak nála. A

VASPARIPA A WILD-WESTEN

szerencsés kézzel egyesíti magában Leleszy Béla regényeinek minden jótulajdonságát, lélekzetfójtóan izgalmas, friss és derűs marad a súlyos események között is.

165. számú keresztrejtvény

1	2	3	4	5	6	7	8	9	↓
10					11				
12				13					
14				15		16			
17		18			19				
	20					21		22	
23	24				25		26		
27			28	29	30				
31							32		
33		34			35	36	37		
	38		39					40	
41			42		43		44		
	45			46		47			
48	49				50				
↓									

165. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Szállóige Horatius ódáiból
10. Goncourt díjas néger francia író
11. Helyhatározó szó, de lehet időhatározó is
12. Erős emberen van sok
13. Az aszpirin is egy gyógy
14. Vérzéscillapító orvosszer
16. Helyet foglal
17. N. C.
18. Ceruza
20. Szindarabra készül
22. Schiller monogrammja
23. Bátorkodik
25. Itt van, fogd
27. Zeus patizsa: képletessé értelembe fennhatóság
30. Borozik
31. Klasszikus jellem jelzője
32. E helyre
33. A 14-es első és utolsó betűje
34. Belgiumban és Franciaországban lakó maradék-nép
39. Irigység, németül
40. Mégis
41. Filmsztár, Anna
43. Keskeny szövődék
45. Leszedi a bőrt
47. In . . . veritas, borban az igazság
48. Nagy nemzet
50. Francia város, 1870-ben nagy német győzelem színhelye

FÜGGŐLEGES:

1. Goethe szállóige
2. Értékes, finom husu tengeri hal
3. Hegycsucs
4. Denevérfajta, azt tartják róla, hogy vérszívó
5. -on, -en, -ön, németül
6. Ruha
7. Átkarol
8. Gárdonyi híres falusi alakja, keresztnévéről csak a kezdetével
9. Érzékeink száma
13. Előkelők majmolója
15. A függőleges 3-as első 3 betűje
19. Híres régi népszínmű címe
20. Első hegedűs
21. Kémlel
22. Korhol
24. Arisztokrata férfinév
26. Színpadi történet helye
28. Maró folyadék
29. Rovarirtó gáz idegen neve
35. Akad majd
36. Szappan-márka
37. Odadob
38. Kés, kard része
40. Persens anyja
42. Detektív követi
44. Becézett női név
46. Újpesti labdarúgó ifjak
49. Ismeretlen monogramma
50. Sturm-Abteilung

A 164. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTESE:

Vizszintes: 1. Kérem egy szóra, szíve ha volna, 9. Idi, 10. ugy, 11. tor, 12. setét, 14. Evila, 16. Eszti, 17. Pilis, 19. emberbaráti, 26. rer, 27. elm., 28. rov, 29. Izi, 30. gin, 31. bré, 32. Ted, 33. aga, 34. aoh, 35. tisztá munka, 38. tasak, 42. áradó, 45. Ilona, 46. Komol, 47. mar, 48. mio, 50. ibn.

Függőleges: 1. Ki se terített, meg se mosatja, 2. édes, 3. Ritz, 4. mutil, 5. E. G., 6. gyp, 7. stil, 8. Zoli, 13. étres, 15. vier, 18. obligat, 20. mezel, 21. brids, 22. Regat, 23. Annam, 24. árban, 25. torok, 36. Zsan, 37. ugró, 39. Alag, 40. sors, 41. Kamm, 42. Ákos, 43. amit, 44. dobjl, 49. Jo.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő uroktól jelent meg egy, vagy több eredeti regénnv:

Faragó Sándor, Forró Pál, Ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersanszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Atilla, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Égty Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Ural Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Böros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, Gyöngy László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc.

Az utolsó 25 szám a következő:

141. ASZLÁNYI KÁROLY: Hét pofon.
142. FORRÓ PÁL: Fizet a mult
143. GOSZTONYI ADÁM: Oklahoma ötlete.
144. LELESZY BÉLA: Ne aludj Sid!
145. JUHÁSZ LAJOS: Artatlan vagyok.
146. ASZLÁNYI KÁROLY: Nem félünk a farkastól.
147. BÜKY GYÖRGY: A fakir
148. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: Péntek éjlel
149. LELESZY BÉLA: Arizona Millv
150. GOSZTONYI ADÁM: 500.000 dollár.
151. TERNAY ISTVÁN: Leszaladt egy csillag
152. BÁLINT LÁSZLÓ: Az egyiptomi leány
153. FORRÓ PÁL: Párbaj a szerelemmel.
154. LELESZY BÉLA: A gváva cowboy.
155. ASZLÁNYI KÁROLY: A kettévált milliomos.
156. BÜKY GYÖRGY: Kaukázusi kaland
157. GÖRÖG LÁSZLÓ: Halálos gyűlölet
158. TERNAY ISTVÁN: Az első bűn
159. CSÖNDES GÉZA: Egy kastély két éjszakája.
160. LELESZY BÉLA: Nászút Texasban.
161. SZENTGYÖRGYI FERENC: Nem vagyok préda.
162. JUHÁSZ LAJOS: A piros vonal.
163. SZEREDI S. GUSZTÁV: Jamson három halála.
164. FORRÓ PÁL: Fogat fogért.
165. GOSZTONYI ADÁM: Nász a Sing-Singben.

NEM
ISSZA

